

Per acord de les Corts de Catalunya, de l'any 1706 - que encara no ha estat revocat - restava exclosa, per a sempre més, tota la família Borbònica, del títol de Comte de Barcelona.

Hem rebut un opuscle - primer d'una sèrie - editat no sabem massa on, ni per quí, datat la Diada de Sant Jordi 1961, del qual en retallem un grapat de punts interessants:

GUIA CIUTADANA

Camí del Comunisme

A Lenin, un dia de l'any 1921, varen preguntar-li què n'havien de fer, de la llibertat.

- Llibertat- va respondre, per a què?

Espanya 1960.- Amb una contundència esclafadora el Govern del general Franco, potser d'una manera inconscient, preparar el poble per a la seva incorporació al règim comunista.

Causas - Conseqüències. Una de les causes principals, és l'actual manca de llibertat que sofreix el país. D'aquesta manera s'arriba per part dels ciutadans al desconeixement absolut dels seus drets i deures; s'acostuma a no haver de participar en cap lluita, i per tant no pot tenir, ni sentir, la responsabilitat ciutadana; desconeix d'una manera categòrica el valor de la controvèrsia i de la discussió (política, econòmica, esportiva, cultural, social, religiosa, comercial, industrial); no sap res dels diferents mètodes administratius creats pels éssers humans al pas de la història mundial; en no fer lliure ús de les seves facultats naturals (idees pròpies comparant-les amb les dels altres semblants) es tanca en un reduït cercle d'activitats que el situen en un nivell baixíssim en la concepció de la seva personalitat humana.

Contradicció. - Malgrat que l'actual govern fa dir-se catòlic, sense admetre'n la discussió, de fet és CONTRA els principis que sempre ha predicat l'Església Catòlica.

Extret de la Declaració Internacional dels Drets de l'Home.- Per considerar-ho altament interessant, donem alguns fragments d'aquesta Declaració que l'Institut de Dret Internacional en la seva sessió de Nova-York, celebrada el dia 12 d'octubre de l'any 1929, va adoptar. En l'esmena XIV de la Constitució dels E.U.A. disposa que "cap Estat no privarà a ningú de la seva vida, LLIBERTAT o propietat sense un degut reconeixement legal, ni denegarà a ningú de la seva jurisdicció la igual protecció de les lleis" ...

En l'article I llegim: "... és un deure de tot Estat el de reconèixer a qualsevol individu el dret a la vida, a la LLIBERTAT..."

Més endavant diu: "... és deure de tot Estat reconèixer a qualsevol individu el dret del lliure exercici, tant públic com privat, de tota fe, religió o creença, mentre la seva pràctica no sigui incompatible amb l'ordre públic i els bons costums..."

"... és deure de tot Estat de reconèixer el dret al LLIURE US DE L'IDIOMA, a la seva elecció i a l'ENSENYAMENT d'aquest..."

1939 - 1960. Fa més de vint anys que no hi ha llibertat de pensament ni de paraula, ni de lliure associació. La premsa és única i encara amb censura...

Trista realitat. - En tot el país no existeix el dret de crítica, ni tan sols constructiva...

Paral·lelisme doctrinari. - No cal pas ésser una ment massa il·lustrada per adonar-se que, fent-ho així, "doctrina comunista i franquisme" si no són el mateix, caminen paral·lelament.

Els governants creuen que educant el poble d'aquesta manera aquest perdrà l'interès per a qualsevulla altra manera de viure. En "crear" aquesta mentalitat "conformista", aconseguida amb una mena de "rentat de cervell", s'arrisquen a lliurar el poble ORFE DE TOTA IDEOLOGIA a mans dels comunistes, perquè en no participar d'una manera directa en la lluita per la vida, tal com demana la fisiologia i psicologia, per no dir el dret natural dels éssers humans, com també la cultura que s'ha anat creant als pas dels anys de l'home, com ja hem dit més amunt, perd el sentit d'allò que en realitat és.

Aquesta mentalitat conformista s'ha creat privant els ciutadans tota mena de llibertat. Amb l'ús de la força policíaca; comptant per endavant amb un poble que estava extenuat després de tres anys de guerra civil en què tots els valors morals es varen esmicolar. És veritat que, després d'aquests tres anys, no han fet ús massiu dels mètodes cruentos, perquè - repeteixo - s'han trobat davant d'un poble las. No ha calgut fer com els comunistes, que usen dels camps de concentració - camps de reeducació humana. que separen els fills dels seus pares (invasions de Polònia i Hongria); a Espanya ha fallit l'intent del "Frente de Juventudes" (l'obra predilecta del règim) perquè el jovent, malgrat tot, sap resistir. És veritat que el franquisme no ha fet servir, per exemple el "pentotal", ni les "cambres de suplici" amb projeccions de fils terrorífics, ni sessions "psicomèdiques" de conversió de detinguts polítics; però sí que, quan a la policia li ha semblat oportú, ha apallissat a qui li ha semblat, befant-se de les ll3is, de la justícia i àdhuc de la caritat cristiana. Fariem massa llarga la llista dels detinguts i injustament, dels maltractats i dels enemics del règim que han conegut la brutalitat d'uns mètodes que repugnen a la consciència cristiana.

Pretensió. - El nostre intent no és insistir sobre la missió dels homes de govern, de l'arbitrària conducta d'alguns dels seus addictes, com tampoc no volem aprofundir en els altres aspectes de l'actual abús del poder, tant en el camp de les finances dirigides, de la indústria afavorida, de l'economia, de l'esport, etc.,. L'únic que pretenem és justificar la necessitat que els diversos pobles que formen part de l'estat espanyol visquin en "llibertat", en aquesta justa llibertat que en tot moment propugna i defensa l'Església Catòlica; d'aquesta Església que els actuals governants espanyols se'n fan feudataris i salvaguardadors dels seus interessos, defensant-la burlescament, car, al costat d'un hipòcrita acatament amb superlatives exterioritzacions, hi ha la realitat d'una demostrable vulneració de la llei natural...

El pilot expert. - Ja és sabut que al voltant de l'illa de Mallorca la mar està plena d'esculls. Un pilot mallorquí se les donava d'expert i pretenia coneixe'ls tots.

-Només la meua experiència- deia - em permet de navegar tranquil per aquests voltants. Els sortejo amb molta facilitat perquè sé on són.

Al moment de dir això el balande va donar una gran trompada contra un escull. I el pilot, sense inmutar-se, va dir als que l'esvoltaven: - Veieu? Aquí mateix n'hi ha un.

Reialeses ? .- Pel que hem llegit, els monàrquics espanyols també editen el seu de Butlletí, " Boletín de la Secretaría del Consejo Privado de S.A.R. el Conde de Barcelona" ; sense peu d'impresma i volen fer suposar que s'edita a "Villa Giralda", Estoril.

Tot plegat no té cap importància , però al de data de desembre 1961, hi trobem això : " También saludo a los nuevos consejeros señores Abadal y Trias de Bes" .

Com al nostre, als d'" ells" tampoc no hi ha signatures. El president " de tot això " és el José M. Peman.

A N U N C I (sense cobrar)

CEMENTO POLACO. Nuevamente a disposición de nuestra clientela, del 2 al 5 de Agosto, al costado de la motonave "Inga Gorthon". Existencias permanentes en nuestros Almacenes.

"Las Afortunadas", S.A. Tel. 6195, 6196. SANTA CRUZ DE TENERIFE.-

(Ave Maria Puríssima! ara resulta que compren gairebé que als russos!!!.....) . Del diari LA TARDE, del 31.7.61.

A N U N C I (ben intencionat)

Diccionari CASTELLA-CATALA, CATALA-CASTELLA , per S.Alberti.

Adreceu-vos, si us plau, a Trafalgar, 76, entresol, lra. BARCELONA.

Us el recomanem !

Noms catalans a la Lluna. - Quan el P. Riccioli va batejar la lluna amb els noms actuals, tingué cura de no oblidar-se dels principals savis i filòsops de l'Antiguitat, amb la qual cosa demostrà un gust exquisit. Així, des d'aleshores, a la lluna hi ha els següents immortals: Plató, Arquímedes, Ptolomeu, Kepler, Copèrnic.... en fi, una de les llistes més il.lustres i representatives de la humanitat.

Modernament, un gran amic de l'astronomia barcelonina, el selenògraf anglès Sir H.Percy Wilkins, va confeccionar un dels mapes més impressionants de Selene. Es trobà, aleshores, que alguns cràters importants no tenien nom. I, bon amic, va insinuar la possibilitat de batejar-los amb noms, en la seva majoria, catalans.

Per això, avui, en plena Edat Astronàutica, ens podem ufanar de tenir a la lluna, noms tan il.lustres com aquesusts : Comes i Solà, Febrer, Frederic Armenter, Pare Rodés, S.I. Prof. Isidre Pòlit, Novelles, etc., que vénen a completar la llista iniciada per altres noms més clàssica, com el del gran astrònom valencià Jordi Joan.

Màrius Lleget.

De la revista "Serra d'Or".

La versió catalana del Codi legal visigòtic, és d'almenys cent anys -si no de 150 - anterior a la versió castellana del "Fuero Juzgo", manada fer pel sant rei Ferran III de Castella, vers el 1250. I és que la romanització del Dret Català, havia precedit també d'un segle al de la resta de la Península.

De Dom Anscari Mundó.

Escrivia Luigi Sturzo, el novembre del 1936 :

"S'ha dit que aquesta és una guerra religiosa ; s'ha anomenat creuada, s'ha parangonat a les guerres de religió dels Segles XVI-XVIIè. Res de més inexacte. Les guerres de religió, des de les Creuades, han tingut la religió com a mòbil i com a finalitat ; en l'actual guerra d'Espanya, no és la religió ni el mòbil ni la finalitat ; en ambdós bàndols és més aviat un mitjà ; d'un costat la defensa de la religió per a valoritzar i generalitzar la revolta ; de l'altra l'ofensiva antireligiosa com a desfogament del poble i excitació a la resistència.... Els mòbils i finalitats de la guerra civil, d'un i de l'altre bàndol, són de caràcter polític i política és l'essència del conflicte ; els sentiments religiosos que s'agiten prenen calor i sabor polític i no al contrari. Aquí rau l'enorme diferència entre aquesta i les guerres de religió del passat i aquesta és la raó per la qual no es pot parlar de guerra santa ni de creuada. "

De la Revista "HORIZONTES". Núm. 22 de Mèxic (desembre 1961).

"El Papa Juan XXIII, en carta autògrafa dirigida al arzebispo de Barcelona, monseñor Modrego, por tres veces se refiere a la guerra civil española, llamándola " deplorable guerra civil ", " lamentable contienda", " cruenta guerra civil " . Entonces, quien inventó eso que a son de tambores aún ahora llaman Cruzada ? "

De Barcelona. - A començaments d'aquest mes, hi hagueren uns aldarulls a la Universitat ; uns estudiants belgues, que hi eren amb motiu d'un curs per a estrangers, s'expressaren amb claredat sobre el règim i foren penyorats ; seguidament, els altres estudiants en varen protestar i se'n detingueren dos ; no els alliberaren i com a protesta, per les parets de l'edifi docent, s'hi pintaren grans " D " (democràcia), que tindran feina a esborrar, doncs eren fets a base de quitrà.

Tot això foren manifestacions exterioritzades.... i un estudiant dels EE.UU. i un turista danès, que ho trobaren interessant, ho varen retratar i els va valdre això l'ordre immediata d'expulsió " por contribuir al desorden público " , va dir un portantveu del govern espanyol, a Madrid. I el dia 7 de març, acompanyats de la policia, entraren a França , per la via de Port-Bou. (Els diaris de Colòmbia, ho varen comentar).

Madrid (Espanya) 7 de març . - Els intel.lectuals catòlics, organitzen una associació d'amistat cristiano-jueva.

Hi concorren el gran Rabi de Gran Bretanya, el Dr. Max Mazin, president dels jueus de Madrid, el P.Vicente Serrano, el Dr.Pérez Serrano de "Vida Nueva" i d' "Ecclesia", etc.,

Rumiem-hi : Després de la "liberación", els tribunals militars, condemnaven els catalans per " Rojo - Separatistas JUDAICO - Masónicos " .

El vigilant de la Diagonal. - Una nit, quan les escales ja estaven tancades, Francesc Pujols, va trucar el vigilant perquè li obrís la porta. Molt atent, com és costum en ells, el va acompanyar. Travessant el carrer, es va quedar parat davant un cel ennuvolat, que demostrava tempesta pròxima. - "Si fossim vint anys enrera - va dir el vigilant - diria que demà plouria, però avui en dia, no es pot dir res " .-

Del THE NEW YORKER, del 2 de desembre 1961

"Carta de Barcelona" (Extracte) per ALASTAIR REID.

Es diu que la ciutat fou fundada per Amílcar Barca, batejada amb el nom de Barcino. El port era considerat pels romans com el més important de l'oest. Fou conquerida la ciutat pels àrabs l'any 713 i després, amb el temps, anexada al regne d'Aragó; el 1640 va rebutjar la dominació de Felip IV i per dotze malaurats anys, fou aliada del rei Lluís XIIIè de França. Amb totes aquestes anades i vingudes, guerres entre Castella i Aragó i més tard entre Espanya i França, els catalans feien el seu camí, gràcies a la seva riquesa natural i al seu temperament treballador i independent. L'energia i la riquesa de Catalunya, fou sempre molt apreciada pels reis espanyols, bé que el seu esperit d'independència fou sempre un motiu d'inquietud.

Durant l'Edat Mitja, Barcelona va conèixer una prosperitat semblant a la de Gènova, gràcies a la seva posició de vila marítima i el seu codi de comerç dit, " Llibre del Consolat de Mar " fou considerat com una obra perfecta per definir les relacions comercials en el camp marítim.

La població diu amb orgull que, per la seva expansió industrial, Barcelona té més de dos milions d'habitants comptant els barris veïns, cosa que no pot ésser admesa oficialment, ja que fóra molt més gran que no pas Madrid.

Vers la fi del segle darrer, Barcelona progressava ràpidament i es podia permetre grans ambicions. Catalunya, amb la seva llengua i cultura pròpies, creixia independent de Madrid, lligant-se cada cop més amb l'Europa moderna, formant la regió més avançada d'Espanya. Sols els lligams amb Madrid foren un obstacle definitiu per al seu desenvolupament.

A començaments d'aquest segle, es concretava un moviment que demanava la separació d'Espanya. Per a això, el nacionalisme català comptava amb tots els elements necessaris per a fer de Catalunya una Nació Independent; és a dir: llengua, literatura i cultura pròpies, amb un potencial econòmic considerable.

El problema més important que va trobar la República Espanyola, en proclamar-se l'any 1931, fou la dita " qüestió catalana " de la qual en va sortir l'Estatut de Catalunya, el 1932. Aquest no fou una solució satisfactòria per a ningú i va posar de nou el problema el 1934, amb la proclamació de l'ESTAT CATALA per part d'En Lluís Companys. Desafortunadament, aquest moviment fou abatut amb sang per l'exèrcit espanyol i es dir que fou una veritable llàstima, ja que de triomfar hauria canviat substancialment la història d'Espanya. Amb la rebel·lió militar del 1936 es va completar la gran tragèdia de Catalunya dins d'Espanya.

Els catalans són materialistes en el sentit de saber aprofitar qualsevol situació. Els espanyols diuen que cal vigilar els catalans perquè solament es capfiquen pel diner, però aquesta acusació no és exacte i es deu a l'habilitat natural que tenen per tota mena de transaccions i per fer diners quan es presenta l'ocasió. És evident que això no li podria passar mai a un andalus.

I no és solament en els negocis, que els catalans són actius. En matèria artística, treballen amb el mateix entusiasme que si es tractés d'una indústria, cosa que, per comparació, fa veure a Madrid com una vila sofisticada i estèril.

Barcelona, contràriament a d'altres viles espanyoles, no té aspecte d'una ciutat regional o creixuda massa depressa. És una ciutat senyora i orgullosa d'ella mateixa, sense fer cas de les opinions alienes. Potser Castella representa el futur d'Espanya i el Nord el passat històric, però Catalunya és el present, plena d'energia, adaptable a qualsevol circum-

tància i a punt per a qualsevol cosa.

Per ta'd'humiliar els catalans, els espanyols acostumaven a dir que Espanya començava al llinard de l'Ebre i que els catalans no eren pas espanyols. Aquesta dita té ara un significat nou, ja que com deia un home de ne ocis català " aquí ja tenim els peus dins d'Europa i més aviat del que es pensa, Madrid ens vindrà a pregar, en lloc d'ésser a l'inrevés. El fet d'ésser primer europeus i després espanyola, no té per a nosaltres cap significat si això representa que podem viure i treballar millor".

A Barcelona, els diaris es venen ràpidament, la qual cosa vol dir que es llegeix molt. Això, en el fons, és aparent, ja que la censura i la supervisió policíaca fan perdre tot l'interès en els diaris, ja siguin dels de la categoria de "La Vanguardia" o el setmanari "Destino". L'absència de notícies, és total. L'intervenció de la censura és constant i no ve de nou a ningú l'intervenció en els telèfons o veure que una carta ha estat oberta.

La publicació de llibres és molt difícil a Espanya. Vaig passar algun temps amb el Sr. Carles Barral, soci de l'Editorial Seix & Barral, que ha fet grans esforços per a introduir les traduccions dels grans homes de la literatura universal. M'explicava que és un gran problema publicar algun bon llibre, que en general es proposa a la censura en el seu idioma original ja que no hi ha cap seguretat de que sigui aprovat i donat que la censura en general, en retalla una bona part, cal encara consultar a l'autor per a la seva aprovació. Això representa un procés tan llarg, que desanima a qualsevol. Una edició nova del Quixot, tindria de passar també pels tràmits inevitables de la censura.

Comentava un novel·lista de Madrid, que en un llibre que volia publicar li esborraren el mot " roig " cada vegada que l'ensepegaven en el text ; en el llibre següent, no va emprar aquest mot, però en canvi, li suprimiren el mot " cuixa " de la mateixa forma.

Per a un autor català, la tragèdia és més gran, ja que l'idioma està prohibit. Deia un escriptor català que " la darrera vegada que vaig proposar un llibre a la censura, el varen guardar un any per a dir-me que se'ls havia esgarriat ; només ens resta el recurs de parlar per a nosaltres mateixos, cosa que pot ésser divertida, però molt trista".

Uns dels grans personatges que ha produït Barcelona, és l'arquitecte Gaudí. Era tan apassionat per al seu treball, que quan se li acabaven els diners per a una obra, se n'anava, ell mateix, a demanar-ne pels carrers. Si bé es podia considerar un geni, tenia les seves excentricitats, com era la de no voler parlar en castellà o la de negar-se a tot confort i per distàncies llargues a peu, acompanyat d'una colla d'arquitectes joves que el venerava.

A Barcelona hi ha molta de gent que sosté que Cristòfol Colom, era català. El més convençut és un llibreter anomenar Josep Porter, que ara està preparant un llibre on diu que això hi quedarà demostrat, sense cap mena de dubte.

Francesc Pujols i l'hora de començar els espectacles. - Al desaparegut Cafè Continental, que era a la Rambla, cantonada a la plaça de Catalunya, fa molts anys, q. cada nit, s'hi reunien, amb En Francesc Pujols, el compositor Jaume Pahissa, el crític musical Rafael Moragues, el pintor Francesc Labarta i Josep M. Peypoch, també músic i home de gran cultura. Aquell dies, havia aparegut el cometa de Halley i havia de fer la seva màxima aparició la nit següent a la d'aquest diàleg:

- Aquina hora és l'aparició màxima ? va preguntar En Peypoch.
- Diuen que a les tres - va contestar En Pukols - però sempre seran quarts de quatre. -